

Iva Rakić,III1

OŠ Jovan Ristić

„Koga se tiče kako žive priče“, Dejan Aleksić

U ovoj priči se radi o dve priče koje jedna na drugu liče. Ali, jedna od te dve priče ne voli da na nju liče.

I jedna i druga priča su u sebi imale zmaja i viteza. Obe priče su pitale jedna drugu da li je njihov zmaj strašan, i dok su hvalile svoje zmajeve koliko su strašni, u jednom trenutku, jedna priča se uplašila jer je čula strašnu buku. Uskoro je priča shvatila da je njen vitez koji je trebao da ulovi zmaja, zaspao. Bila je jako tužna i pitala je drugu priču da li i njen vitez mnogo hrče. Druga priča isto krene da se žali na svog viteza da kad on zaspi i počne da hrče, sva slova ispadnu i pomešaju se. Obe priče su bile veoma razočarane zbog svojih pospanih zmajeva i zavidele su jednoj priči koja ima slavuju koji tako lepo peva da lišće zaboravi da opadne. Druga priča ispričala je priču o žabi koja peva gluvoj babi. Obe priče se zamisliše i odlučile da se zamene.

Sada je jedna priča imala dva viteza a druga dva zmaja. Kada su se vitezovi probudili videli su da nema njihovih zmajeva za lov pa odlučile da jedan drugome pričaju priče o slavuju, babi i žabi. U drugoj priči o dva zmaja niko ne zna šta se dogodilo jer priča nije završena.

Druga priča imala je drugi problem, imala je u sebi promaju i kućicu od puža.

Jednog dana promaja udje u jednu kuću i požali se da je unutra tesno. U kućici je bilo tesno jer je to bila kuća jednog puža a u to vreme puž nije bio kod kuće da joj to objasni.

Malo kasnije, promaja se opet požali da je i dalje tesno. Promaja je to ponovila deset puta. Niko nije znao kada će se puž vratiti jer se puž vraćao veoma sporo.

Ni pisac nije znao kako će priču da završi jer čeka da se puž vrati kući. Puža još uvek nema i moraće da čekaju i dalje.

Ali, nisu sve priče iste..

Bila jednom jedna razmažena priča. Ova priča je bila toliko razmažena da se pisac dugo pitao da li priča zaslužuje da se nadje u knjizi.

Ta priča je stalno imala neki problem i uvek joj je nešto smetalo. Jednog dana priča upita pisca da li bi mogao da izbacii vuku iz nje. Pisac je začudjeno pitao zašto bi to trebao da uradi. Priča krene da nabroja stotine razloga zašto joj vuk smeta. Glavni razlog su bile buve na vuku. Vuk se toliko češao da su priči sve njene tačke i zarezi

ličile na vukove buve i zato je htela i njih da se reši. Priča je htela da se otarasi vuka da bi mogla da upadne u visoko društvo. Smatrala je da ako upozna priče „Mali princ“ i „Alisa u zemlji čuda“ da će postati poznata kao i one. Ona je bila toliko uobražena da je odlučila da izadje iz knjige. Sledećeg dana priča i pisac su se sreli. Priča je bila mnogo tužna i insistirala je da se vrati u knjigu. Pisac se čudio zašto bi priča htela da se vrati u knjigu nakon onoliko grubih reči.

Ali nije samo priča imala problem sa vukom, već je i vuk imao problem sa buvom.

Jedan vuk je imao buvu za stanara i druga. Buva je mogla da ga ugrize za doručak, ručak i večeru, ali buva nije poštovala ta pravila pa ga je grizla više od tri puta dnevno. Jednom je buva preterala sa grickanjem. Vuk se naljutio i pitao je zašto to radi. Buva je rekla da ga nije namerno gricnula, da čita knjigu i da se malo zanela. Vuk nije znao šta je to knjiga ni šta je to čitanje i pitao je buvu kako da pobedi to neznanje. Buva mu je objasnila da je čitanje pravi način da pobedi neznanje. I vuk je odlučio da nauči da čita. Buva ga je gricnula za svaki slučaj još jedanput. Još uvek se ne zna da li je vuk naučio da čita.

I kao što smo rekli da nisu sve priče iste, postoje priče koje nisu ni trebale da budu napisane. Sledeća priča je takva.

Bila jednom dva momka koja su pevala i jedan koji je zevao. Dvojica koja su pevala, ubedjivala su trećeg, da prestane da zeva i da počne da peva. Oni su se toliko raspravljali da je pisac morao da se umeša da reši nesporazum. Ali svi su bili toliko tvrdoglavi da je pisac odlučio da ne napiše priču. Kada su se sledeći put videli, bila je skroz obrnuta situacija. Sada su dvojica zevala a treći je pevao. I opet su ova dva zevača ubedjivala pevača da prestane da peva i da im se pridruži u zevanju. Tada je pisac shvatio da je bio u pravu što neće da napiše priču.

Prethodna priča nije trebala da bude napisana zbog svog ponašanja, ali sledeća priča je bila dobra, lepo vaspitana ali prazna.

Bila jednom jedna prazna priča. Priča je bila veoma potištena jer su sve priče oko nje imale zmaja, vuka, princezu, viteza, vilu i zato je odlučila da ode kod doktora. Kada je otišla kod doktora, krenula je da se žali na svoju prazninu. Doktor je pitao priču sa čime želi da bude ispunjena, ali priča nije znala odgovor. Doktor je otvorio fioku punu svojih uspomena kako bi pronašao događaj koji odgovara priči. U tom trenutku doktor izvadi svoju staru fotografiju na kojoj su on i njegov plišani meda. Odmah su mu krenule suze jer je to bio plišani meda kojeg je davno izgubio. Tada je priča shvatila da je taj događaj upravo ono što ona želi. Doktor je bio presrećan što je njegov izgubljeni meda pronašao svoju priču a prazna priča više nije bila prazna.

Priča nije bila prazna, ali rupa nije imala svoju priču.

Bila jednom jedna rupa koja nije bila ni u čemu i ni na čemu, a svi znaju da rupe koje nisu ni u čemu i ni na čemu nisu prave rupe. Rupa je bila jako tužna pa odluči da se

izjada piscu. Dugo su rupa i pisac razmišljali kako da reše problem ,a onda su se setili da napišu priču o rupi.Rupa je zbog toga bila presrećna.Kada je pisac napisao priču o rupi, priča je bila prezadovoljna.Ispala je prava lepotica.Samo je sada imala problem jer se osećala malo šuplje.Tada joj je pisac objasnio da ako se stvarno oseća šuplje to znači da je zdravlje dobro služi i da treba da uživa u rupečem životu.

A ta rupa je jednom pomogla da se otkrije jedan kradljivac.

Ovo je priča o kralju koji je mnogo voleo da jede krofne.Jednoga dana su gosti trebali da dodju u njegovo kraljevstvo. Tom prilikom je kuvarica spremila veoma ukusne krofne.I krofne su odjednom nestale.Ali kuvarica je imala rupu na kredencu kroz koju je videla kradljivca krofni.To je bio kralj.Kralj je sve vreme pokušavao da se izvuče ali kuvarica se držala svoje strane priče.I kralj se na kraju veoma postideo.A rupa na kredencu je bila zatvorena zauvek.Ali to nije bio samo kraj rupe,rupa je naišla na pisca koji ju je smestio u „Priču o Rupi“.

Iako ste možda mislili da priče nemaju zdravstvenih problema, prevarili ste se..Sledeća priča je bila alergična.

Bila jednom jedna alergična priča koja je uvek kijala kada su u blizini bili čitaoci.Ali pisac o tome nije bio obavешten.Jednom prilikom dok je čitao knjigu čuo je veoma glasno kijanje.Pisac je mislio da je on kinuo ali ubrzo je čuo još glasnije kijanje.Tada je shvatio da ne kija on nego kija neko drugi.To je bila priča.Priča mu je odmah objasnila da je alergična na čitanje .Pisac je hteo da nastavi sa čitanjem pa ubedi priču da je on razgledač a ne čitalac.I pisac tako završi čitanje priče.

Neke priče baš umeju da budu lepe, da pričaju o lepim promenama,kao na primer priča o Gospodinu Zidu.

Bio jednom jedan zid koji je bio ispisan sa puno ružnih reči.I svakoga je dana svoju drugaricu , Oglasnu tablu molio da ga nauči da čita.Oglasna tabla je uporno odbijala da ga nauči jer se plašila da će se zid rastužiti kada bude pročitao uvredljive reči.Ali jednog dana zidu se osmehnula sreća.U njegovoj ulici se dogadjala izložba slika.I dok su ljudi gledali u prelepe slike, slikar je izašao napolje da se prošeta.Tada je ugledao zid koji je bio sav isprljan od nedovršenih crteža i ružnih natpisa.Tog trenutka je slikar odlučio da promeni zid i učini ga lepim.Otišao je u svoju galeriju i uzeo sve što mu je bilo potrebno za ulepšavanje zida.Zajedno sa slikarom došli su i svi njegovi obožavaoci.Slikanje je trajalo do duboko u noć.Svi su bili oduševljeni sa novim izgledom zida.Zid je dobio i novo ime „Gospodin zid“.Iako je bio lep i ukrašen, zid je ipak imao jednu neostvarenu želju da nauči da čita, jer svako zasluđuje da bude pismen.

I Iako su sve priče izgledale kao da su interesantne, jedna priča je sve čitaoce terala na zevanje.

Bila jednom jedna priča koja se žalila da svaki put kada neki čitalac krene da je čita, uvek zeva. I dok se tako žalila piscu, i sam pisac je počeo da zeva. I taman kad je priča krenula da se ljuti zbog zevanja, pisac je odlučio da ispriča priču o dečaku Zevomiru. Njegovo zevanje je bilo toliko zarazno da bi svi koji bi se našli u njegovoj blizini ubrzo zaspali. Njegove komšije su mu uvek govorile da stavi ruku na usta kada zeva. Njihovi saveti su mu dosadili pa je odlučio da bude neposlušan. I dok je tako zevao, jedan pajac i jedan policajac su mu rekli da svi kulturni ljudi stavljaju ruku na usta dok zevaju. Ali, Zevomir je bio uporan i tvrdio je da to nije istina. Jednom prilikom je toliko jako zevnuo da se u njegovim ustima videla noć i nekoliko zvezda. Mesec je onda odlučio da se i on tu nastani. Zevomir je zbog toga bio veoma srećan, ali iznenada se saplete i proguta Mesec. I onda je morao jako da zevne da bi mesec izašao iz njegovih usta. Zevomiru nije bilo žao Meseca, već je to uradio zbog jedne devojčice koja mnogo voli da gleda Mesec na nebu.

I možda smo mislili da smo nabrojali sve Pričine probleme, izgleda da nije tako. Ova priča nije imala kraj, nije mogla da se završi, a ako nema kraj onda i nije priča. Videćete kako će se ova priča završiti.

Bio jednom jedan kraj koji nije imao priču, i bila jednom jedna priča koja nije imala kraj. Priča je tragala za svojim krajem ali nije mogla da ga nadje. I baš kada je našla jedan kraj, nije joj se svidelo kako je zvučalo. Ona nije želela kraj kao što je „I živeli su srećno do kraja života“. Nadala se da će kraj imati drugu ideju kako da završi priču o pužu i promaji. Ukratko mu je objasnila da se tu radi o promaji koja je ušla u kuću od puža i sve vreme se žalila kako joj je unutra tesno, a bilo joj je tesno jer je to bila kućica od puža a ona to nije znala jer se puž nije vratio kući, bio je mnogo spor. Dugo su se priča i kraj prepirali kako će se priča završiti. Na kraju svako je dao svoj kraj, ali nisu znali da su imali isti kraj, samo se pisac malo poigrao sa redosledom slova.